

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci
žalobce: J.B. , zastoupeného JUDr. Jaroslavem Bártou, advokátem se sídlem nám. T. G.
Masaryka 25, Plzeň, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem
Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **16.5.2011**, čj.
DSH/4150/11,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou soudu osobně dne 17.6.2011 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16.5.2011, čj. DSH/4150/11, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Napadeným rozhodnutím Krajský úřad Plzeňského kraje zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rokycany ze dne 3.3.2011, čj. 5596/OD/10, jímž se žalobce uznává vinným **I.** ze spáchání přestupků podle § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona o přestupcích, kterých se dopustil tím, že dne 5.6.2010 ve 22.30 hod. řídil, aniž by měl u sebe řidičský průkaz, osobní vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, rz X, u kterého nebyla provedena platná technická kontrola, po pozemní komunikaci v obci Litohlavy, kde se při kontrole ze strany Policie ČR odmítl na výzvu policisty podrobit dechové zkoušce i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči, a **2.** ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o

přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 13.7.2010 v 11.50 hod. řídil, aniž by měl u sebe řidičský průkaz, osobní vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, rz 9S7 9032, po pozemní komunikaci v obci Volduchy. Za tyto přestupky byla obviněnému uložena pokuta ve výši 40.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 20 měsíců.

Přestupky jsou upraveny zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o přestupcích*“).

Není-li v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o přestupcích zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“).

Provoz na pozemních komunikacích je upraven zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“).

V žalobě se namítá, že správní orgán neumožnil zástupci žalobce zúčastnit se výslechu dvou klíčových svědků, byť opakovaného. Přestože se zástupce řádně omluvil dne 8.2.2011, když výslechy se měly konat dne 9.2.2011, nebyla správním orgánem omluva akceptována a vyslechl svědky bez účasti žalobce a zejména jeho zástupce, který s omluvou současně požádal o přeložení výsledků na jiný termín, aby se jich mohl osobně zúčastnit. Jednalo se přitom o významné úkony, neboť výpovědi svědků se lišily nejen navzájem, ale byly v rozporu i s úředními záznamy, a proto byla připravena řada otázek k odstranění těchto rozporů. Žalovaný uvádí, že pokud se omluvil zástupce, mohl se výslechu zúčastnit osobně obviněný, mohl klást otázky, činit návrhy atd. S tímto stanoviskem obviněný nesouhlasí, neboť se nechal zastupovat zástupcem právě proto, aby ten jako osoba znalá mohl uplatnit veškerá procesní práva. Žalobce se omluvil z důvodu nemoci z úkonu, který se měl konat 24.2.2011. Měl být proveden výslech obviněného, který se chtěl vyjádřit k výpovědím svědků a navrhnout provedení dalších důkazů. Žalobce byl omluven zástupcem, neboť měl k dispozici potvrzení o pracovní neschopnosti a již z omluvenky je zřejmé, že z tohoto důvodu žádá o odložení výslechu obviněného. Přesto, že se mělo jednat o výslech, byl žalobce předvolán k seznámení s podklady shromážděnými před rozhodnutím. V rámci tohoto úkonu by se mohl sice vyjádřit, pokud by se mohl dostavit. Jeho vyjádření nelze v daném případě nahradit účastí zástupce, neboť žalobce se chtěl vyjádřit osobně k výslechu svědků a navrhnout další důkazy. Úvahy žalovaného o tom, zda podle názoru správního orgánu I. stupně žalobce jevil či nejevil známky onemocnění, neobstojí, neboť jen ošetřující lékař se mohl kvalifikovaně vyjádřit k tomu, zda žalobce byl či nebyl schopen výslechu a účasti na jednání. Z uvedených skutečností nelze v žádném případě dovodit závěr žalovaného o pasivitě žalobce a snad i jeho zástupce. Pokud byli žalobce a jeho zástupce řádně a včas omluveni, nelze následnou neúčast označit za pasivitu. Žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se k provedeným důkazům, před správním orgánem uvést svoji verzi průběhu událostí a navrhnout v rámci svého výslechu provedení dalších důkazů. Správní orgán I. stupně tak vycházel výlučně z výpovědi dvou svědků, příslušníků PČR, přičemž žalovaný se s jeho postupem ztotožnil. Takovým postupem byly porušeny zásady správního řízení a to zejména zásada materiální pravdy, zásada přístupu správního orgánu k dotčené osobě a povinnost správního orgánu dát možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Dále žalobce poukazuje na nepřiměřeně přísný postih a to jak pokud jde o uloženou pokutu, tak o zákaz činnosti.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil tak, že při zjišťování skutkového stavu bylo vycházeno z výpovědi svědků – policistů V., K., H. a P. O jednotlivých svědeckých výpovědích byl žalobce řádně vyrozuměn a jeho zástupce se postupně všech svědeckých výpovědí osobně zúčastnil (kromě policisty K.). K ústnímu jednání byl žalobce předvolán a o dalších úkonech byl řádně vyrozuměn. Žalobce měl možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. A to i formou takovou, že úřední osoba se i přes namítanou pracovní neschopnost žalobce s podklady dostavila za žalobcem do místního baru (kde měl žalobce vykonávat pracovní neschopnost) a poskytla mu spis k prostudování a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, což ale žalobce odmítl. Žalovaný má tak za to, že ze strany žalobce šlo o obstrukční jednání. Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na dny 9.2.2011 a 10.2.2011 s tím, že v rámci jednání budou provedeny i svědecké výpovědi policistů P., H., V. a K. Den před jednáním se písemně omluvil zástupce žalobce, že se dne 9.2.2011 nebude moci účastnit jednání pro kolizi s jiným jednáním u Krajského soudu v Plzni. V tento den byli vyslechnuti svědci P. a H. Omluvu však nalézací správní orgán neakceptoval, neboť ji nepovažoval za včasnou – byla podána den před ústním jednáním před nalézacím správním orgánem, a tak bylo ústní jednání dne 9.2.2011 provedeno v nepřítomnosti žalobce (o kolizi s jednáním u soudního orgánu musel zástupce vědět dříve - vzhledem k předvolávání písemnou formou s časovou rezervou). Další den se k jednání zástupce dostavil a byl přítomen svědecké výpovědi svědka V. V části jednání, kdy byl vyslýchán policista K., však přítomen zástupce opět nebyl. Svědek K. odkázal na svou původní výpověď (ze dne 27.10.2010). Svědci P. a H. byli vyslechnuti (dne 9.2.2011) opakovaně, neboť prvotně byli též vyslechnuti dne 22.10.2010 a 25.10.2010). Tedy žalovaný má za opodstatněné, že se žalobce mohl zúčastnit zmíněných úkonů a realizovat tak svá procesní oprávnění účastníka řízení. Více odkazuje žalovaný na napadené rozhodnutí o odvolání, neboť žalobní námítky se blíží či ztotožňují s odvolacími a k těmto se žalovaný konkrétně a dostatečně vyjádřil. Nutno dodat, že před vydáním rozhodnutí nalézacího správního orgánu bylo posledním úkonem vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nikoli předvolání k ústnímu jednání či vyjádření žalobce. K tomuto úkonu nemusí být účastník řízení předvoláván (je vyrozuměn) a je na účastníku řízení, zda svého práva využije či nikoli. Z dobré vůle však nalézací správní orgán spisovou dokumentaci donesl přímo „pracovně neschopnému“ žalobci do Fit Baru v Rokycanech (kde jej našel za barem, bez známek onemocnění). K onemocnění se vskutku může vyjádřit pouze odborník – lékař, ovšem z chování žalobce (viz záznam) nebyly patrné známky onemocnění, pro které by se nemohl účastnit seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. A to bylo viditelné „laickým“ okem úřední osoby. Pokud žalobce brojí proti tomu, že neměl možnost se vyjádřit k důkazům a ve věci vypovídat, pak žalovaný odkazuje na jednotlivá podání žalobce a jeho zástupce a vyhodnocení přístupu žalobce vůči správnímu orgánu.

Při jednání před soudem dne 7.8.2012 se zástupce žalobce podrobněji vyjádřil k ústnímu jednání před správním orgánem nařízenému na 9.2.2011 a k úkonu před správním orgánem nařízenému na 24.2.2011, resp. k omluvě své a svého klienta z neúčasti na těchto úkonech prováděných v rámci řízení před správním orgánem I. stupně.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, se přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, se přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.

– 1 –

Ve věcech správního trestání došel Ústavní soud mj. k tomuto zásadnímu závěru: „Došlo-li ke změně kogentního ustanovení zákona, podle kterého rozhodoval státní orgán, jehož rozhodnutí podléhalo soudnímu přezkumu, tak, že v době, kdy o přezkumu rozhodoval soud, platilo již jiné zákonné ustanovení, které zásadním způsobem změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno, musí se soud, pro který je rozhodující stav v době vydání rozsudku, s novým zněním zákona vypořádat. Pokud tuto změnu ani nezaznamená a rozhoduje tak, jako by ji ani nevzal na vědomí, jde z jeho strany o projev libovůle, který zakládá porušení Ústavou České republiky zaručených práv účastníka řízení. Takovým postupem je porušen čl. 90 Ústavy České republiky, podle kterého jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům.“ (viz náález ze dne 3.6.2004 sp. zn. II. ÚS 163/03).

K tomu zdejší soud konstatuje, že zákon č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1.8.2011 sice v zákoně o přestupcích zrušil stávající ustanovení § 22 tohoto zákona [čl. III bod 1], ale do zákona o silničním provozu vložil nové ustanovení § 125c, podle jehož odst. 1 písm. d) se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro její zdraví, a podle jehož odst. 1 písm. k) se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona [čl. I bod 45].

V důvodové zprávě k návrhu této novely zákona o provozu na pozemních komunikacích se uvádí, že návrh v souladu s přijatou vládní koncepcí reformy správního trestání (usnesení vlády č. 162 ze dne 20. února 2002) promítá nové principy správního trestání do zákona o silničním provozu. Skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které byly dosud obsaženy v zákoně o přestupcích, jsou návrhem začleněny do zákona o silničním

provozu. Změny zákona o přestupcích souvisejí s uvedením zákona o silničním provozu do souladu s vládou stanovenými zásadami správního trestání. Dosavadní přestupky na úseky bezpečnosti a plynulosti silničního provozu se vypouštějí z přestupkového zákona a nově se zařazují do zákona o silničním provozu [viz Parlament ČR, Poslanecká sněmovna, VI. volební období, sněmovní tisk 26/0].

Porovnání aktuální právní úpravy s právní úpravou účinnou do 31.7.2011 svědčí zásadně toliko o určitém zpřesnění skutkových podstat výše uvedených přestupků.

Vzhledem k uvedenému má zdejší soud za to, že v přezkoumávané věci nedošlo k tomu, že v době, kdy o přezkumu rozhoduje soud, by platilo již jiné zákonné ustanovení, které *zásadním způsobem* změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno.

– 2 –

Ze správních spisů soud zjistil tyto pro přezkoumávanou věc relevantní skutečnosti: Přípisem došlým správnímu orgánu dne 21.6.2010 podala Policie ČR na žalobce oznámení pro podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dne 5.6.2010 podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích [řidič se při silniční kontrole odmítl na výzvu podrobit dechové zkoušce a lékařskému vyšetření] a podle § 22 odst. 1 písm. a) bod 3 téhož zákona [k jízdě použil vozidlo, které bylo nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích (neplatná TK 05/2010)]. Dne 24.6.2010 pod čj. 5596/OD/10 Městský úřad Rokycany oznámil žalobci zahájení řízení ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jehož se měl dopustit dne 5.6.2010, a předvolal jej k ústnímu jednání ve věci tohoto přestupku na den 27.7.2010. Ohledně tohoto ústního jednání bylo správnímu orgánu dne 27.7.2010 doručeno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobce od 20.7.2010. Přípisem došlým správnímu orgánu dne 27.7.2010 podala Policie ČR na žalobce oznámení pro podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích dne 13.7.2010 [řidič vozidla nepředložil řidičský průkaz]. Dne 28.7.2010 pod čj. 5596/OD/10 Městský úřad Rokycany oznámil žalobci zahájení řízení ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jehož se měl dopustit dne 13.7.2010, a předvolal jej k ústnímu jednání ve věci přestupků, jichž se měl dopustit dne 5.6.2010 a dne 13.7.2010, na den 13.9.2010. Ohledně tohoto ústního jednání se žalobce správnímu orgánu z důvodu nemoci omluvil dne 10.9.2010 telefonicky a dne 13.9.2010 písemně. I když byl žalobce správním orgánem poučen, že nemoc je nutno doložit např. neschopenkou, ve vztahu k uvedenému jednání tak neučinil. Dne 4.10.2010 pod čj. 5596/OD/10 Městský úřad Rokycany vyrozuměl žalobce, že ve věci přestupků, kterých se měl dopustit 5.6.2010 a 13.7.2010, bude provedeno doplnění podkladů o svědecké výpovědi zakročujících policistů prap. P. H. (22.10.2010), pprap. P. P. (25.10.2010), prap. M. K. (27.10.2010) a nstržm. V. V. (1.11.2010). Dne 19.10.2010 žalobce zmocnil k zastupování v tomto řízení JUDr. J. Bártu. Ten uvedenou plnou moc téhož dne osobně doručil správnímu orgánu I. stupně. Před správním orgánem byla dne 22.10.2010 provedena výpověď svědka prap. P. H. (za účasti JUDr. J. Bártu), dne 25.10.2010 výpověď svědka pprap. P. P. (za účasti JUDr. J. Bártu), dne 27.10.2010 výpověď svědka prap. M. K. (v nepřítomnosti JUDr. J. Bártu) a dne 1.11.2010 výpověď svědka nstržm. V. V. (v nepřítomnosti JUDr. J. Bártu). Rozhodnutím ze dne 16.11.2010, čj. 5596/OD/10, Městský úřad Rokycany uznal žalobce vinným ze spáchání

přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) a § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, kterého se dopustil dne 5.6.2010, a ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, kterého se dopustil dne 13.7.2010. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 17.1.2011, čj. DSH/428/11, Krajský úřad Plzeňského kraje podle § 90 odst. 1 písm. b) spr. ř. odvoláním napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal.

Ze správních spisů bylo dále zjištěno, že dne 1.2.2011 pod čj. 5596/OD/10 Městský úřad Rokycany předvolal žalobce (jeho zástupce) k ústnímu jednání ve věci přestupků, jichž se měl dopustit dne 5.6.2010 a dne 13.7.2010, na den 9.2.2010 a 10.2.2010 s tím, že v rámci ústního jednání bude proveden výslech svědků prap. P. P. (9.2.2011), prap. P. H. (9.2.2011), nstržm. V. V. (10.2.2011) a prap. M. K. (10.2.2011). Ohledně svědeckých výsledků nařízených na 9.2.2011 se zástupce obviněného omluvil a požádal o přeložení těchto výsledků na jiný termín. Před správním orgánem byla dne 9.2.2011 provedena výpověď svědka prap. P. P. (bez účasti JUDr. J. Bárty) a výpověď svědka prap. P. H. (bez účasti JUDr. J. Bárty) a dne 10.2.2011 výpověď svědka nstržm. V. V. (za účasti JUDr. J. Bárty) a výpověď svědka prap. M. K. (bez účasti JUDr. J. Bárty). Dne 10.2.2011 pod čj. 5596/OD/10 Městský úřad Rokycany sdělil žalobci (jeho zástupci), že ve věci bylo provedeno doplnění podkladů o svědecké výpovědi zakročujících policistů prap. P. H., pprap. P. P., prap. M. K. a nstržm. V. V. s tím, že má právo vyjádřit se ke všem shromážděným podkladům i k celé věci. Za tímto účelem byl žalobce (jeho zástupce) vyzván k dostavení se dne 24.2.2011 v 8.00 hod. a upozorněn, že pokud svého práva nevyužije, bude rozhodnutí vydáno i bez jeho seznámení se s podklady a vyjádření se k věci. Ohledně této záležitosti obdržel správní orgán dne 22.2.2011 sdělení zástupce žalobce, že klientem mu bylo sděleno, že je v pracovní neschopnosti, a proto se omlouvá a žádá o odložení výsledku. K tomuto sdělení je přiložena xerokopie rozhodnutí od dočasné pracovní neschopnosti žalobce od 18.2.2011. Rozhodnutím ze dne 3.3.2011, čj. 5596/OD/10, Městský úřad Rokycany opětovně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) a § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, kterého se dopustil dne 5.6.2010, a ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, kterého se dopustil dne 13.7.2010. I proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 16.5.2011, čj. DSH/4150/11, Krajský úřad Plzeňského kraje podle § 90 odst. 5 spr. ř. odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

Ve svém rozhodnutí o odvolání žalovaný správní orgán uvedl, že odvolatel byl prostřednictvím svého zástupce vyrozuměn o nařízeném ústním jednání na dny 9.2. a 10.2.2011, během kterého budou provedeny svědecké výpovědi čtyři svědků policistů. Na den 9.2.2011 zaslal dne 8.2.2011 zástupce odvolatele omluvu. Zástupci odvolatele byla předvolánka doručena dne 2.2.2011 a ač věděl, že je jednání u Krajského soudu v Plzni odročeno od 26.1.2011 na 9.2.2011 a ač omluvu zaslal až dne 8.2.2011, je třeba konstatovat, že omluva včasná nebyla. Nutno dodat, že veřejné jednání bylo dne 9.2.2011 od 10:30 hod, jednání u správního orgánu I. instance bylo od 8:00 hod. Omluva nebyla včasná. Odvolatel byl prostřednictvím svého zástupce předvolán k ústnímu jednání na dny 9.2. a 10.2.2011, avšak z větší části bylo jednání provedeno v nepřítomnosti odvolatele, neboť pro část se jeho zástupce omlouval, ale nikoli včas a pro část se odvolatel ani jeho zástupce vůbec nedostavili. Zástupce odvolatele byl v podstatě přítomen pouze svědecké výpovědi policisty V. Nutno

dodat, že v předešlém řízení byl odvolatel vyrozuměn o provádění svědeckých výpovědí policistů, a to ve dnech 22.10., 25.10., 27.10. a 1.11.2010, a ač si dne 19.10.2010 zvolil právní zastoupení (kdy jeho zástupce nebyl alespoň vyrozuměn o svědeckých výpovědích), nebyl s to se k těmto výpovědím dostavit. Nutno dodat, že ač byl odvolatel předvolán k jednání dne 9.2. a 10.2.2011 prostřednictvím svého zástupce, neznamená to, že nemohl uplatnit svá procesní práva a nedostavit se k jednání a klást svědkům otázky a provádět návrhy atd. osobně. V závěru protokolu o ústním jednání je uvedeno, že správní orgán I. instance měl dostatečné množství důkazů a podkladů k tomu, aby vyvodil skutkové závěry bez důvodných pochybností, a proto považoval výslech odvolatele za nikoli nezbytný k vydání meritorního rozhodnutí.

Žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí o odvolání dále uvedl, že odvolatel byl prostřednictvím svého zástupce vyrozuměn o možnosti, resp. právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 24.2.2011 a pokud tak odvolatel neučiní, bude vydáno rozhodnutí bez seznámení odvolatele k těmto podkladům a vyjádření se k věci. Na to reagoval zástupce odvolatele omluvou odvolatele pro zdravotní důvody a doložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, které vystavila MUDr. Š. dne 18.2.2011. K tomuto úkonu se nemusel odvolatel předvolávat (pouze byl vyrozuměn), správní orgán směřoval svůj postup k realizaci práva odvolatele dle § 36 odst. 3 spr. ř. To zřejmě také proto, že odvolatel se sám ke správnímu orgánu I. instance v průběhu řízení nedostavil a jeho zástupce byl přítomen na ústním jednání pouze v jeho části. Správní orgán I. instance měl tedy zájem na tom, aby se odvolatel s podklady seznámil a mohl se k nim vyjádřit. Nutno uvést, že jako přesná adresa místa pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti je na rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti uveden Fit Bar v Rokycanech, což je i dle názoru odvolacího správního orgánu místo pro výkon pracovní neschopnosti neobvyklé. Odvolací správní orgán má také za to, že pokud bylo místo výkonu pracovní neschopnosti veřejně přístupné, pak se úřední osoby mohly vydat na toto místo a kontaktovat odvolatele. Tento se dle úředního záznamu nacházel ve Fitbaru – u baru, kde probíhala obsluha hostů a také nejevil známky onemocnění. V pracovní neschopence není vůbec uvedena zkratka diagnózy ani český název onemocnění či jiného zdravotního neduhu, pro který se odvolatel omlouval u správního orgánu I. instance, a je třeba dodat, že úřední osoby tak, jak popsaly chování odvolatele, mohly posoudit odvolatele, který se jim subjektivně nezdál být „nemocný“. Odvolateli a jeho zástupci byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Pokud se odvolatel „omluvil“ a jeho zástupce se vůbec nedostavil a správní orgán I. instance „z dobré vůle“ navštívil odvolatele v místě výkonu jeho pracovní neschopnosti, aby mohl realizovat svá práva, pak toto nelze vyhodnotit jako postup správního orgánu v rozporu se zákonem či proti duchu zásad správního práva (veřejná správa je službou veřejnosti – § 4 odst. 1 spr. ř.). O skutkovém stavu nemá odvolací správní orgán pochybností, když byli vyslechnuti předvolaní svědci, kdy částečně byl zástupce odvolatele těmto výpovědím přítomen. Odvolatel měl možnost se ke správnímu orgánu I. instance dostavit, avšak neučinil tak. Odvolatel v průběhu řízení se správním orgánem I. instance nespolečně pracoval a skutečnost, že nerealizoval svá procesní práva dle svých představ, není pochybením správního orgánu I. instance.

– 3 –

Žalobce v žalobě předně namítá, že správní orgán neumožnil jeho zástupci zúčastnit se výslechu dvou klíčových svědků dne 9.2.2011.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání [*věta první*] a v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu [*věta druhá*].

Ustanovení § 74 odst. 1 věty první zákona o přestupcích stanovuje, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání, ustanovení § 74 odst. 1 věty druhé téhož zákona pak upravuje podmínky, za nichž lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku.

Ohledně uvedených podmínek došel Nejvyšší správní soud zejména k těmto závěrům: „Omluvu z ústního projednání přestupku (§ 74 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je nutno hodnotit i s ohledem na § 4 odst. 1 správního řádu, použitého ve spojení s § 51 zákona o přestupcích. Pokud obviněný z přestupku opakovaně tvrdí, že ve dny, na které bylo stanoveno ústní jednání, nebyl na území České republiky, a přitom se vůbec nepokusil se správním orgánem sjednat termín ústního jednání na dobu před jeho odjezdem, nejedná se o náležitou omluvu, ale o účelové vyhýbání se ústnímu projednání přestupku.“ [rozsudek ze dne 22.11.2004 č.j. 6 As 50/2003-41, publikovaný na www.nssoud.cz], „Za vadu řízení by bylo třeba považovat stav, pokud by věc byla projednána v nepřítomnosti obviněného z přestupku, který se sice nedostavil bez náležité omluvy, ale byla by zde existence důležitého důvodu. Z hlediska povinnosti součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu vyhodnotit též závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný z přestupku nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.“ [rozsudek ze dne 13.9.2007 č.j. 7 As 34/2007-56, publikovaný na www.nssoud.cz] a „Důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoli obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.“ [rozsudek ze dne 14.5.2009 č.j. 7 As 28/2009-99, publikovaný na www.nssoud.cz].

V přezkoumávané věci byly na den 9.2.2011 nařizeny opakované výslechy svědka prap. P. P. (8.00 hod.) a svědka prap. P. H. (11.00 hod.). Tito policisté sepsali oznámení přestupku a úřední záznam o tom, že žalobce jako řidič se dne 5.6.2010 při silniční kontrole odmítl na výzvu podrobit dechové zkoušce a lékařskému vyšetření, k jízdě použil vozidlo, které bylo nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích (neplatná TK 05/2010) a neměl u sebe řidičský průkaz. Ve věci podezření ze spáchání přestupku, jehož se žalobce měl dopustit dne 5.6.2010, vypovídal před správním orgánem svědek prap. P. H. již dne 22.10.2010 a svědek prap. P. P. již dne 25.10.2010. U obou těchto úkonů byl přítomen zástupce obviněného, v prvním případě neměl JUDr. J. Bárta žádných dotazů, ve druhém případě se svědka dotázal pouze na to, kde pracuje pan B. a zda pan B. předkládal nějaké

doklady. Ve svých svědeckých výpovědích dne 9.2.2011 jak prap. P. P., tak prap. P. H. se v plném rozsahu odvolali na své svědecké výpovědi, které již před správním orgánem provedli, a na sepsaný úřední záznam.

V daném případě se žalobce měl přestupků, které mu byly kladeny za vinu, dopustit dne 5.6.2010 a 13.7.2010. Správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání na den 27.7.2010 a na den 13.9.2010. Z jednání nařízeného na 27.7.2010 se žalobce omluvil pro pracovní neschopnost, z jednání nařízeného na 13.9.2010 se omluvil pro nemoc (ač náležitě poučen, důvodnost omluvy nedoložil). Ve dnech 22.10.2010 až 1.11.2010 správní orgán provedl výslechy svědků prap. P. H., pprap. P. P., prap. M. K. a nstržm. V. V. Soud má tedy za to, že správní orgán zde měl podklad pro to, aby důležitost důvodu omluvy zástupce obviněného z neúčasti u ústního jednání nařízeného na den 9.2.2011 posuzoval z hlediska jejího pořadí, obsahu i stadia řízení, v němž byla uplatněna, striktněji: jednalo se o opakovanou omluvu, mohla být uplatněna dříve, začínalo být na pováženou, zda věc nesměruje k zániku odpovědnosti za spáchání přestupku, správní orgán je povinen postupovat tak, aby co nejméně zatěžoval nejen účastníky řízení, ale i svědky, zástupce obviněného mohl zajistit substituci a/nebo zadat otázky svědkům písemně atd. Podle názoru soudu tudíž správní orgán nepochybil, jestliže svědky prap. P. P. a prap. P. H. vyslechl dne 9.2.2011 v nepřítomnosti zástupce obviněného; i kdyby se však správní orgán tímto dopustil procesní vady, šlo by – vzhledem k vyličeným okolnostem případu – bezpochyby jenom o takovou vadu řízení, které by nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve věci samé.

Rovněž tento závěr lze opřít o názor Nejvyššího správního soudu: „*Správní orgán, který v prvním stupni v řízení o přestupku rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), se dopustil vady řízení. Tato vada však nemusí mít bez dalšího vliv na zákonnost [§ 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního].*“ (viz rozsudek ze dne 16.3.2005, čj. 3 As 46/2004-60, k dispozici na www.nssoud.cz).

V této souvislosti je na místě zaznamenat i to, že ačkoli se v žalobě uvádí, že byla připravena řada otázek k odstranění rozporů mezi výpověďmi svědků navzájem i s úředními záznamy, tak ve skutečnosti žádná z této řady otázek k odstranění rozporů nezazněla ani v odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Rokycany ze dne 3.3.2011 čj. 5596/OD/10, ani v žalobě.

V podrobnostech se odkazuje také na vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě, jakož i na rozhodnutí odvolacího správního orgánu a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které mu předcházelo.

Žalobní bod namítající porušení práva (zástupce) obviněného zúčastnit se svědeckých výslechů dne 9.2.2011 tedy nebyl soudem shledán důvodným.

– 4 –

V žalobě se dále namítá, že se žalobce nemohl vyjádřit k výpovědím svědků a navrhnout provedení dalších důkazů dne 24.2.2011.

K tomu soud uvádí, že podle ustanovení § 73 odst. 2 věty první zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky a podle – v rozsahu žalobcovy námitky obdobného – ustanovení § 36 odst. 3 části věty před středníkem spr. ř. nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Obviněný z přestupku má tedy mj. právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhnout doplnění dokazování a správní orgán je tudíž povinen dát obviněnému z přestupku možnost tato jeho práva v příslušné době realizovat. K uplatnění tohoto práva a splnění této povinnosti je však nezbytná vzájemná součinnost (spolupráce) správních orgánů a obviněných z přestupku. Jde-li obviněnému z přestupku skutečně o to, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřil, resp. aby důkazní návrhy uplatnil, je zejména v případě opakované nemoci třeba, aby i on sám pro to něco udělal (např. navrhl správnímu orgánu vhodný termín ústního jednání nebo předložil mu své stanovisko písemně či prostřednictvím zástupce).

Žalobce se dovolává toho, že se chtěl vyjádřit k výpovědím svědků a navrhnout další důkazy. Svědci – zakročující policisté vypovídali dne 9.2.2011 a 10.2.2011. Žalobce byl o těchto ústních jednáních vyrozuměn a k nim předvolán, že spisového materiálu není nikterak patrný důvod jeho nedostavení se. Přípisem ze dne 10.2.2011 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k vyjádření se k nim i k celé věci dne 24.2.2011. Z tohoto úkonu se nechal žalobce omluvit pro pracovní neschopnost od 18.2.2011 (správnímu orgánu došlo až 22.2.2011). Z listiny obsahující omluvu a listinu „neschopenku“ nemohl správní orgán, jak konstatoval v úředním záznamu, zjistit, zda se jedná o onemocnění, které by obviněnému bránilo se k věci vyjádřit. Vzhledem k tomu, že jako místo pobytu v době nemoci měl uveden Fit bar, Dělostřelců 1210, Rokycany, tedy veřejně přístupný prostor, byl ze strany správního orgánu proveden pokus o jeho seznámení se s podklady a vyjádření se k nim přímo tam. Obviněný byl v baru, tedy provozovně, kde probíhá obsluha hostů a kde hosté konzumují nápoje a jídla, skutečně zastižen, nejevil viditelné známky onemocnění a s oprávněnou úřední osobou vedl neformální rozhovor. Po vyzvání k seznámení se s podklady, které mu byly u stolu předloženy, a vyjádření se k nim, uvedl, že se odmítá vyjádřit, odmítá se seznámit se spisem a odmítá se podepsat (viz úřední záznam sepsaný Městským úřadem Rokycany dne 24.2.2011 pod čj. 5596/OD/10).

Žalobce tedy podle názoru soud měl před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit k výpovědím zakročujících policistů a navrhnout provedení dalších důkazů přinejmenším v době od skončení výsledku svědků dne 9.2.2011 a 10.2.2011 do setkání s oprávněnými úředními osobami v místě jeho pobytu v době nemoci ve Fit baru v Rokycanech. Pro dobu od 10.2.2011 do 17.2.2011 není zřejmo, proč by se žalobce nemohl ústně vyjádřit před správním orgánem v jeho úředních prostorách, pro napadený den 24.2.2011 není zřejmo, proč by se žalobce nemohl ústně vyjádřit před správním orgánem v místě svého pobytu v době nemoci. A pro celé toto období není patrné, proč by žalobce nemohl své vyjádření a důkazní návrhy předložit správnímu orgánu písemně. Pro upřesnění třeba uvést, že o výsledku svého klienta hovoří jeho zástupce – nikoli ovšem explicitně – až v omluvě došlé správnímu orgánu dne 22.2.2011, předtím (10.2.2011) tu byla toliko dohoda mezi správním orgánem a zástupcem žalobce o termínu seznámení se s podklady shromážděnými před rozhodnutím a v jeho rámci

k vyjádření se i ke svědeckým výpovědím stanoveném na den 24.2.2011. Z ničeho však neplyne, proč by navzdory daným okolnostem muselo být trváno na přednosti ústního podání před písemným podáním žalobce s vyjádřením k provedeným důkazům a návrhem na další důkazy.

V daném případě se žalobce odmítl vyjádřit k věci při dopravních kontrolách dne 5.6.2010 a 13.7.2010, omluvil se z ústního jednání nařízeného na den 27.7.2010, omluvil se – bez doložení důvodu omluvy – z ústního jednání nařízeného na den 13.9.2010, nezúčastnil se svědeckých výpovědí zakročujících policistů prováděných dne 22.10.2010, 25.10.2010, 27.10.2010 a 1.11.2010, nezúčastnil se svědeckých výpovědí zakročujících policistů prováděných dne 9.2.2011 a 10.2.2011 a odmítl se vyjádřit k věci před oprávněnými úředními osobami dne 24.2.2011. Je-li zde nezbytností součinnost (spolupráce) správních orgánů a obviněných z přestupku, pak v přezkoumávané věci je patrná jen snaha správního orgánu umožnit žalobci uskutečnit jeho procesní práva, naproti tomu skutečné (ne pouze deklarované) úsilí obviněného z přestupku realizovat jeho práva v řízení před správním orgánem v tomto případě podle názoru soudu registrovatelné není.

Nelze si ostatně nevšimnout ani toho, že v odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Rokycany ze dne 3.3.2011 čj. 5596/OD/10 (ba ani v žalobě) nečiní žalobce žádné konkrétní vyjádření ke svědeckým výpovědím a nenavrhuje provedení doplňujících důkazních prostředků.

I v tomto případě se v podrobnostech odkazuje také na vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě, jakož i na rozhodnutí odvolacího správního orgánu a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které mu předcházelo.

Ani žalobní bod namítající porušení práva obviněného vyjádřit se ke svědeckým výpovědím a navrhnout doplnění dokazování nebyl tedy soudem shledán důvodným.

– 5 –

V žalobě se bez dalšího poukazuje na nepřiměřeně přísný postih a to jak pokud jde o ulouženou pokutu, tak o zákaz činnosti.

Za tohoto stavu argumentace může soud toliko konstatovat, že sdílí opačný názor žalovaného správního orgánu, že při ukládání sankcí bylo přihlédnuto (v neprospěch) k výpisu z evidenční karty řidiče, z něhož plyne, že u žalobce nejde o ojedinělé pochybení, ale měl záznamy v přestupcích od roku 2005 do 2010 (celkem 8). Dále bylo přihlédnuto k úmyslné formě zavinění u odmítnutí podrobit se vyšetření (jak dechové zkoušce, tak lékařskému vyšetření) a absenci řidičského průkazu (vzhledem k jeho dřívější ztrátě či odcizení). Dále bylo přihlédnuto k tomu, že došlo ke kumulaci tří protiprávních jednání. Ve zbytku odkazuje žalovaný na rozhodnutí nalézacího správního orgánu.

– 6 –

Vzhledem k uvedenému se soud neztotožňuje s názorem žalobce, že rozhodnutími správních orgánů byla porušena zásada materiální pravdy jako jedna ze základních zásad

správního řízení a že žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se k provedeným důkazům, před správním orgánem uvést svoji verzi průběhu událostí a navrhnout v rámci svého výsledku provedení dalších důkazů.

Z týchž důvodů nemohl soud akceptovat ani návrh žalobce, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil ve smyslu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.

Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 7. srpna 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková